



## Rusakko

Eräällä kävelyretkellä alkutalvesta tapasin rusakon. Se oli semmoinen ihan tavallinen maantienväri-  
nen olento. Kuin kuka tahansa meistä. Siunailim-  
me siinä näitä ailahtelevia talvisäitä. Kotiin pääs-  
tyäni avasin tietokoneen ja huomasin, että rusak-  
ko oli Facebookissakin. Laitoin kaveripyynnön,  
jonka rusakko hetimitä hyväksyi.

Rusakko jakaa usein valokuvia perheestään,  
kotinsa remonteista, juhlapöydistä ja mahtavas-  
ta porkkanamaastaan. Se myös matkustaa paljon,  
terveysiä saadaan milloin Pariisista, milloin Hong  
Kongista. Joskus tuo sinänsä tasalämpöinen ru-  
sakko käy päivityksissään kuumana: kaikkinaisen  
luonnontuhoaminen saa sen veren kiehahtamaan.  
Silloin se linkittää aiheeseen liittyviä artikkeleita  
yötä päivää useilla eri kielillä.

Oma arkeni tuntuu usein kovin harmaalta ver-  
rattuna rusakon värikkääseen elämään. Kerran  
kuitenkin hiukkasen hämmennyin. Näin nimit-  
täin rusakon jyrsvän puutarhassa kuorta ome-  
napuustani, vaikka vain hetkeä aiemmin olin lu-  
kenut läppäriini näytöltä sen vitsailevan terveh-  
dyksen laskettelukeskuksen rinnebaarista. Ja toi-  
sen kerran se kirjoitti laskeutuneensa juuri Dubain  
lentokentälle, vaikka olisin voinut vanhoja että se  
kyykki leikkimökin terassilla kakalla.

Epäilykseni heräsivät. Oliko sillä todellakin sel-  
lainen ihana perhe, josta lukuisat ”pikku-pupuliin-  
nen” synttäreiltä otetut valokuvat kertoivat? Mik-

si sen kotitalo näytti samanlaiselta kuin lähinaa-  
purustoni komea uudisrakennus? Näinkö oikein,  
että biitsikuissa oli käytetty kuvankäsittelyohjel-  
maa?

Asiaa selvittääkseni lähdin seuraamaan sen lu-  
meen painautuneita jälkiä. Läheisessä puistikossa  
ne kuitenkin loppuivat kuin seinään. Muistin, et-  
tä jäniseläimet osaavat peruuttaa samoja jälkiä ta-  
kaisin. Sitten ne tekevät sivuloikan ja jatkavat taas.  
Kokenut jäljestäjä olisi ehkä pystynyt selvittämään  
noiden paluu- ja umpiperien arvoituksen, mutta  
minun oli luovutettava.

Palasin kotiin ja näpyttelin tuohtuneena Face-  
book-aikajanalleni: ”Rusakonperhana on taas jär-  
sinyt omenapuutani. Joku päivä minä vielä teen  
siitä paistin!” Aivan viime tipassa tulin järkiini ja  
deletoin sen. Enhän todellisuudessa ollut mikään  
metsästäjä, ja olin toisaalta itsekkin monta kertaa  
sortunut antamaan kaunistellun tai ylidramatisoi-  
dun kuvan arjen tapahtumista. Se tavallaan kuu-  
lui pelin henkeen.

Kävinkin sitten vain tykkäämässä rusakon päi-  
vityksestä, jossa se siunaili Arabiemiirikuntien hel-  
lettä. Kommenttikenttään kirjoitin vielä: ”Tervei-  
siä kameleille, täällä koto-Suomessa pakkaset vaan  
jatkuvat!”

Illalla kurkistin sälekaihdinten raosta puutar-  
haan. Rusakko se siellä koleassa talvi-illassa mä-  
rehti omia papanoitaan ja näytti minulle peukkua.

*Juhani Känkänen*